

**Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
15 decembrie 2019**

**PROCES VERBAL
de motivare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal
23 decembrie 2019**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia: Drept procesual penal.

Pentru concursul de promovare la Curtea de Apel au formulat contestații 7 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Teoretic:

26 G1 (21 G2, 27 G3, 39 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta de la litera C nu este corectă. Potrivit art.145 alin 1 C.p.p. „după încetarea măsurii de supraveghere tehnică, procurorul informează în scris în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa.”

Din interpretarea dispozițiilor legale enunțate, rezultă faptul că informarea persoanei supravegheate este imperativă în termenul de cel mult 10 zile, doar în situațiile în care nu sunt aplicabile excepțiile prevăzute de art.145 alin.5 cu referire la art.145 alin.4 C.p.p..

În această situație, termenul de informare nu mai este de cel mult 10 zile de la încetarea măsurii, ci, cel mai târziu până la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei, motiv pentru care enunțul de la litera C este greșit.

29 G1 (37 G2, 36 G3, 30 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de la litera B este corectă, declarația persoanei vătămate constituie mijloc de probă, chiar dacă a fost administrată înainte de începerea urmăririi penale. Astfel, în virtutea

obligăției procedurale pozitive a organelor de urmărire penală acestea procedează de îndată la audierea persoanei vătămate, imediat ce sunt sesizate în legătură cu săvârșirea unei infracțiuni, chiar dacă victima nu a formulat plângere penală.

Susținerea contestatorilor potrivit căreia varianta de la litera A ar fi corectă, nu poate fi reținută în condițiile în care declarația dată de persoana vătămată este esențială în pronunțarea unei hotărâri de condamnare, declarație care se analizează în ansamblul materialului probator potrivit art.103 alin.1 C.p.p.

Pe de altă parte, potrivit art.103 alin.3 C.p.p. „Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.”, textul nefăcând referire și la declarațiile persoanei vătămate.

Prin urmare, răspundul de la litera A nu este corect.

33 G1 (33 G2, 31 G3, 23 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta C invocată de către contestatari nu este corectă, raportat la dispozițiile art.466 alin.2 teza I C.p.p. și la enunțul întrebării, care menționează ipoteza judecății în lipsă.

Astfel, inculpatul căruia i s-a comunicat rechizitoriu, nu reprezintă o persoană judecată în lipsă și îndreptățită să solicite redeschiderea procesului penal, în accepțiunea art.466 alin.2 C.p.p. potrivit căruia „este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință despre proces a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța”, or, în varianta de la litera C inculpatului i s-a comunicat personal rechizitoriu astfel încât avea cunoștință că împotriva sa a fost demarată o procedură judiciară finalizată cu trimiterea sa în judecată.

34 G1 (40 G2, 37 G3, 25 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă.

Potrivit art.6 C.p.p. ”nicio persoană nu poate fi urmărită sau judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni atunci când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub altă încadrare juridică.”

În esență, scopul acestui principiu este acela de a interzice reluarea procesului penal ce a fost închis printr-o hotărâre definitivă, pentru ca persoana cu privire la care s-a pronunțat o hotărâre de condamnare să nu fie nevoită să trăiască cu temerea că un nou proces penal va putea fi pornit împotriva sa pentru aceleași fapte.

Ne bis in idem este aplicabil ori de câte ori autoritățile competente formulează din nou, împotriva unei persoane, o acuzație în materie penală cu privire la fapte pentru care s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă care se bucură de autoritate de lucru judecat.

În acest sens este și jurisprudența CEDO și CJUE (cauza Kapetanios contra Greciei, cauza Grande contra Italiei), existența unei hotărâri definitive, înțeleasă în sens autonom european, constituie un impediment în desfășurarea unei noi proceduri.

Răspunsul din barem este, astfel, în sensul principiilor jurisprudențiale.

Practic:

46 G1 (47 G2, 49 G3, 49 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Potrivit dispozițiilor art.25 alin.3 C.p.p. „Instanța, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunță cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.”

În ceea ce privește noțiunea de „persoane ale căror interese legitime pot fi afectate”, aceasta nu trebuie să fie raportată doar la persoanele care au avut calitatea de parte sau de subiect procesual principal, ci trebuie avute în vedere și persoanele care pot invoca drepturi sau interese legitime cu privire la înscrisurile care pot fi desființate, chiar dacă acestea nu au avut nici o calitate în timpul procesului penal.

În situația unui înscris supus desființării, instanța este obligată să dispună citarea persoanelor care au încheiat sau se prelinde că au încheiat acel înscris.

Pe de altă parte potrivit dispozițiilor art.353 alin.1 C.p.p. "... instanța poate dispune citarea altor subiecți procesuali atunci când prezența acestora este necesară pentru soluționarea cauzei.” Verbul „poate” trebuie raportat la principiul obligativității care nu se limitează doar la exercitarea acțiunii penale. Din această perspectivă citarea altor subiecți procesuali va fi obligatorie atunci când se constată că prezența acestora este necesară pentru judecarea cauzei.

Din datele speței rezultă, cu evidență, buna-credință a numitului R și ca atare obligația instanței de a-l cita raportat la dispozițiile legale menționate.

47 G1 (49 G2, 48 G3, 46 G4), contestată de 5 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Potrivit dispozițiilor art.415 alin.4 C.p.p. „Apelul declarat de procuror și retras poate fi însușit de partea în favoarea căreia a fost declarat.”

Din analiza acestor dispoziții legale rezultă că apelul declarat de parchet și retras de procuror poate fi însușit de către partea în favoarea căreia s-a declarat. Scopul reglementării este acela de a se înlătura o inechitate, deoarece se presupune că partea nu a uzat de calea de atac știind că există apelul procurorului declarat în favoarea sa.

Cum din datele speței rezultă că partea civilă Regia Națională B. a declarat ea însăși apel criticând hotărârea atât sub aspectul acțiunii penale cât și a celei civile nu se impunea însușirea de către aceasta a apelului declarat de procuror și retras ulterior.

Față de aceste considerente varianta de răspuns B nu este corectă.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 9 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Teoretic:

21 G1 (28 G2, 24 G3, 40 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă.

Enunțul grilei este clar și nu se menționează în cuprinsul acestuia faptul că asistența juridică ar fi obligatorie, caz în care s-ar fi impus constatarea nulității absolute, așa cum susțin contestatorii.

Cauza fiind în faza de judecată în primă instanță, dispozițiile legale privind asistarea inculpatului puteau fi invocate până la începerea dezbaterilor, astfel încât singura variantă corectă este aceea de la litera A.

22 G1 (31 G2, 26 G3, 33 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece achitarea în temeiul art.16 alin I lit.c C.p.p. se reține atunci când din probele administrate în cauză rezultă că fapta există, constituie infracțiune, însă nu a fost săvârșită de către suspect sau inculpat, ci de o altă persoană (determinată sau nedeterminată), or potrivit enunțului întrebării această ipoteză nu este îndeplinită.

Răspunsul corect este cel de la litera B, deoarece potrivit enunțului, fapta există în materialitatea ei, însă lipsește trăsătura esențială a infracțiunii ca fapta să fie prevăzută de legea penală (tipicitatea obiectivă).

23 G1 (37 G2, 39 G3, 31 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, raportat la enunțul răspunsului din care rezultă faptul că persoana vătămată este în vârstă de 14 ani, fiind incidente astfel dispozițiile art.93 alin.4 C.p.p. potrivit cărora „asistența juridică este obligatorie când persoana vătămată sau partea civilă este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă.”

Condiția ca minorul împotriva căruia se comite fapta să nu fi împlinit vârsta de 13 ani, prevăzută de norma de incriminare, respectiv art.221 alin.1 C.p. privind infracțiunea de corupere sexuală a minorului, este necesară a fi îndeplinită la data săvârșirii infracțiunii, iar nu în cursul

judecății, astfel încât, dacă minorul persoană vătămată a împlinit în cursul judecății vârsta de 14 ani, cum este menționat în răspunsul corect de la litera A, acesta va beneficia de asistență juridică obligatorie potrivit art.93 alin.4 C.p.p.

24 G1 (23 G2, 23 G3, 35 G4), contestata de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă.

În considerentele Deciziei nr.802/2017 a Curții Constituționale, obligatorii potrivit legii, se reține în paragraful nr.29, că „ în aceste condiții, Curtea constată că nerespectarea interdicției absolute statuată în cuprinsul normelor procesual penale ale art. 102 alin. (1) - potrivit căreia probele obținute prin tortură, precum și probele derivate din acestea nu pot fi folosite "în cadrul procesului penal" - și a dispozițiilor art. 101 alin. (1) - (3) din Codul de procedură penală privind interzicerea explicită a administrării probelor prin practici neloiale atrage nulitatea absolută a actelor procesuale și procedurale prin care probele au fost administrate și excluderea necondiționată a probei în faza camerei preliminare. Întrucât nerespectarea dispozițiilor cuprinse în normele precitate cade sub incidența inadmisibilității care produce efecte prin intermediul nulității absolute, Curtea constată, totodată, că o verificare a loialității/legalității administrării probelor, din această perspectivă, este admisă și în cursul judecății, aplicându-se, în acest mod, regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal. Așadar, interdicția categorică a legii în obținerea probelor prin practici/procedee neloiale/nelegale justifică competența judecătorului de fond de a examina și în cursul judecății aceste aspecte. Altfel spus, probele menținute ca legale de judecătorul de cameră preliminară pot face obiectul unor noi verificări de legalitate în cursul judecății din perspectiva constatării inadmisibilității procedurii prin care au fost obținute și a aplicării nulității absolute asupra actelor procesuale și procedurale prin care probele au fost administrate, în condițiile în care, în această ipoteză, se prezumă iuris et de iure că se aduce atingere legalității procesului penal, vătămarea neputând fi acoperită. De altfel, potrivit art. 346 alin. (5) din Codul de procedură penală, doar probele excluse în camera preliminară nu mai pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.”

Raportat la considerentele menționate varianta corectă de răspuns este aceea indicat în barem, respectiv litera B.

25 G1 (33 G2, 29 G3, 22 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă.

Potrivit art.269 alin.2 C.p.p. „la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se socotește ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.”

Astfel cum rezultă din enunțul întrebării acesta nu are în vedere calculul termenelor în cazul contestației la măsurile preventive, motiv pentru care se aplică regula generală în sensul că ora la care începe și ora la care se împlinește termenul nu intră în calcul.

Practic:

47 G1 (47 G2, 50 G3, 50 G4), contestată de 6 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă.

Potrivit dispozițiilor art.41 alin.1 și 2 C.p.p. „(1) Competența după teritoriu este determinată, în ordine, de:

- a) locul săvârșirii infracțiunii;
- b) locul în care a fost prins suspectul sau inculpatul;
- c) locuința suspectului sau inculpatului persoană fizică ori, după caz, sediul inculpatului persoană juridică, la momentul la care a săvârșit fapta;
- d) locuința sau, după caz, sediul persoanei vătămate.

(2) Prin locul săvârșirii infracțiunii se înțelege locul unde s-a desfășurat activitatea infracțională, în totul sau în parte, ori locul unde s-a produs urmarea acesteia.”

Raportând aceste dispoziții legale la datele speței, și cum Parchetul de pe lângă Judecătoria S a pus în mișcare acțiunea penală și a luat măsura preventivă a controlului judiciar, locul săvârșirii faptei este cel de la sediul SC B SRL, aflat în localitatea S, județul M, locul unde s-a produs și urmarea infracțiunii.

Prin urmare, instanța competentă să soluționeze plângerea potrivit art.213 C.p.p. este Judecătoria S.

De asemenea potrivit art.41 alin.5 C.p.p. raportat la art.63 alin.1 C.p.p.”Când niciunul dintre locurile prevăzute la alin. (1) nu este cunoscut sau când sunt sesizate succesiv două sau mai multe instanțe dintre cele prevăzute la alin. (1), competența revine instanței mai întâi sesizate”. în speță Parchetul de pe lângă Judecătoria S.

49 G1 (48 G2, 49 G3, 47 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Enunțul speței este clar, nu are caracter general și pur teoretic așa cum se susține.De altfel, chiar și contestatorii susțin că răspunsul de la litera A este cel corect.

Pe de altă parte, aplicarea dispozițiilor art.66 alin.1 lit.c C.p. în speță este justificată raportat la infracțiunea săvârșită și la „motivele imperative de siguranță publică”.

50 G1 (49 G2, 46 G3, 49 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă.

Potrivit enunțului speței inculpata A a fost trimisă în judecată pentru comiterea infracțiunii de tentativă la infracțiunea de omor calificat prevăzută de art.32 C.p. raportat la art.188 alin.1 C.p. și

art.189 alin.1 lit.c C.p., care se pedepsește cu detențiunea pe viață sau închisoare de la 15 la 25 de ani.

Procedura în cazul recunoașterii învinuirii prevăzută de art.375 C.p.p. se poate aplica în cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață raportat la dispozițiile art.374 alin.4 C.p.p.

Procedura simplificată permite schimbarea încadrării juridice doar în ipoteza în care starea de fapt descrisă în rechizitoriu rămâne neschimbată, or în speță procedura simplificată nu se poate aplica cu privire la infracțiunea de tentativă la omor calificat, iar schimbarea încadrării juridice ar fi modificat starea de fapt reținută prin rechizitoriu, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Comisia de contestații,

